

Все подъ дъжда, измокренъ, той стигна въ чифлика, влѣзе въ дама и съ учудване видѣ, че вжтре фенерътъ горѣше. Той си бѣше тамъ, дето го слагаха — на една дъсчица, забита въ стената. Все тамъ, на прозореца, си стоеше хлѣбътъ, както Галунка бѣше го оставила. Аго посегна, грабна го и го захапа. После приседна и заяде на голѣми залъци.

Той бѣше уморенъ и когато въ едната му ржка отъ половината хлѣбъ бѣше останала само една коричка, отпусна се на коша и захърка съ отворени уста. Мина се доста време. Гжскитѣ, които бѣха въ дама, забѣблеха като да си приказватъ и дойдоха къмъ Аго. Една погледа, погледа, па дръпна съ човката си коричката отъ ржката на Аго. Другитѣ искаха да ѝ я взематъ, сбориха се. Една вила, опрѣна на стената, падна, удари фенеря и го събори.

Аго не се събуди. Фенерътъ бѣше се отворилъ, свѣщъта бѣше паднала и нѣкое време тѣй си горѣ. Изведнажъ се издигна пламъчець — запали се сламата наоколо. Пламъкътъ лизна заголениа кракъ на Аго и той скочи. Огледа се, разбра какво става и за скача като лудъ върху запалената слама.

Аго угаси всичко до последната искра. Искаше да повика чича Митуша, но се остави. Почака, погледа — никжде не свѣтваше. Аго намѣри ямурлука си и излѣзе вънъ. Гжс-